

— СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА —

ПРОЛѢТЪ.

Топло слънце вече пръпница --
 Огръва цялата земя,
 Въ пръмътна всичко се облича:
 Балкани, ниви и поля.

Отъ сънъ пчелици тънкокрили
 Събуждатъ се тѣ и хвърчатъ,
 Медъ сбиратъ отъ цвѣтята мили,
 Надъ тѣхъ се носятъ и брѣмчатъ.

Оре орача нива черна,
 Че златно жито ще поскѣй,
 А славейчето съ дружка върна
 Въ гората сладка пѣсенъ тѣй!

Телеужковъ.

Стойка.

алка е Стойка, ала е много послушна. Най ѝ е драго, когато ще я накаратъ на нѣкоя работа. Тя бързо, бързо отива и я извършва. Почти всѣки день Стойка ще вземе малката стомничка и отива за вода. Често ижти ходи и на дюгения при татка си и все носи по нѣщичко

Ето защо Стойка я обичатъ всички. Обичатъ я родителитѣ ѝ, обичатъ я и другаркитѣ ѝ.

Всѣкога тя е весела и засмѣна. Остане ли самичка, ще започне да си тананика нѣкоя пѣсничка, която бѣ чула отъ леля си . . . Или пъкъ ще вземе куклитѣ и започва да си играе и забавлява съ тѣхъ.

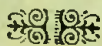
Ала най-обичната работа на Стойка е, когато тя отиде да нахрани малкитѣ си пиленца. Тя имаше двѣ пиленца и едно пѣтленце. Подари ги баба ѝ. Колко имъ се радваше! . . . Сутринъ, щомъ като стане, ще вземе малко храница въ пристилката си, и право при пиленцата на двора.

А тѣ, щомъ като я видятъ, радостно тичатъ къмъ нея да я посрѣщнатъ. . . . Стойка имъ хвърга по малко храница и весела и доволна ги гледа какъ бързо, бързо кълватъ житнитѣ зрънца. . . .

Гледа ги и малкото котенце, което често отива слѣдъ Стойка. То се качва отъ горѣ на зидѣтъ и отъ тамъ наблюдава. Гледа да е малко по надалечъ отъ пѣтлето. . . .

Слѣдъ една година Стойка ще има голѣми кокошки. Тогава тя ще се радва още повече на малкитѣ имъ пиленца.

Първитѣ лястовички.

Лястовичкитѣ, които миналата година си бѣха направили гнѣздото надъ моя прозорецъ, се върнаха прѣди нѣколко дена.

Каква радостъ почувствахъ, като видѣхъ тѣзи мили птиченца! И отъ когато сж дошле, азъ постоянно ги гледамъ и не мога да имъ се нарадвамъ.

О, милитѣ ми гости!... Колко ми е драго, че цѣло лѣто ще ме веселятъ!...

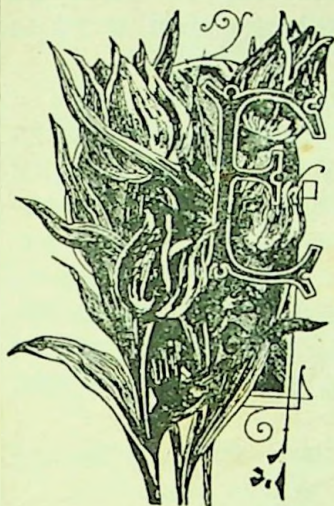
Щомъ като пристигнаха, тѣ прѣхвърхнаха около гнѣздото си, въ което, за нещастие, двѣ голѣми врабци го бѣха завзели. Лястовичкитѣ започнаха да хвъркатъ бързо, неспокойно, като постоянно цвъртѣха....

Твърдѣ слаби, за да изгонятъ тѣзи вмъкнали се съ хитростъ врабци, тѣ повикаха съ своето цвъртене други лястовички. Съ тѣхната помощъ, тѣ сполучиха и изгониха врабцитѣ.

Тогавя моитѣ храбри лястовици, влѣзоха въ жилището си. Тѣ го изчистиха, наслаха го съ пухъ и слѣдъ осемъ дни гнѣздото бѣше готово. Слѣдъ три седмици, азъ чухъ пискането на малкитѣ лястовичета....

Малкия градинарь.

динъ градинарь бѣ отдѣлилъ на своя малъкъ сплѣтъ, Павелъ, една лѣха отъ градината си. Когато Павелъ нѣмаше училище, той работѣше въ градината.

Въ лѣхата Павелъ си посади бобъ и ягоди.

Покрай лѣхата имаше коренчета чешеширъ, френско грозде и една крушка. На другия край на лѣхата, по стѣнната, се качваше една много хубава лоза.

Единъ день той видѣ баща си, че рѣже лозата съ ножицитѣ си.

— Тате, защо рѣжешъ тѣзи хубави клончета?!

— За да растатъ съ по голѣма сила, дѣте мое! Ако азъ не ги порѣжа, то лозата ще даде повече клоне отъ колкото грозде.

Като чу това. Павелъ отиде въ кѣщи, взема ножа отъ майка си и, като се завърна въ градинката си, започна да рѣже клончетата на крушката. „Колкото повече клончетата пзрѣжа, толкозъ повече крушката ще роди“ — говорѣше си той и продължаваше да рѣже. Въ тази минута баща му го съгледа.

— Какво правишъ тамъ, Павле?

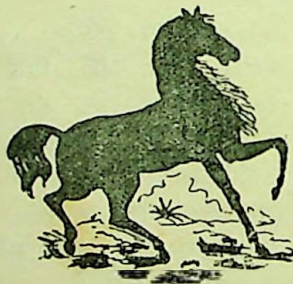
— Правя това, което правишъ и ти. Нали,

тате, ми каза, че като се рѣжатъ клончетата на нѣкое дърво, то расте съ по-голяма сила и дава повече плодъ.

Баща му се усмихна и каза:

— Дѣте мое, ти не си мислило да правишъ нѣщо лошо и азъ не ти се сърдя. Но погледни тамъ горѣ! Виждашъ ли на клончетата тѣзи малки пѣпчици, подобни на очички? Отъ тѣхъ излиза цвѣтътъ и плодътъ на растението. Прѣчкитъ на лозата се рѣжатъ долу, до тия пѣпчици, както азъ направихъ това, ала клончетата на крушата не се рѣжатъ. Сега крушката нѣма да даде ни цвѣтъ ни плодъ.

Павловото сърдце се натѣжи; той мислише за хубавитъ крушки, които бѣ опичтожилъ. . . .

Идате, идате!

*Я погледайте що птички
Идате отдалече —
Гълъбчета, гургулички...
Пролетъ дойде вече!*

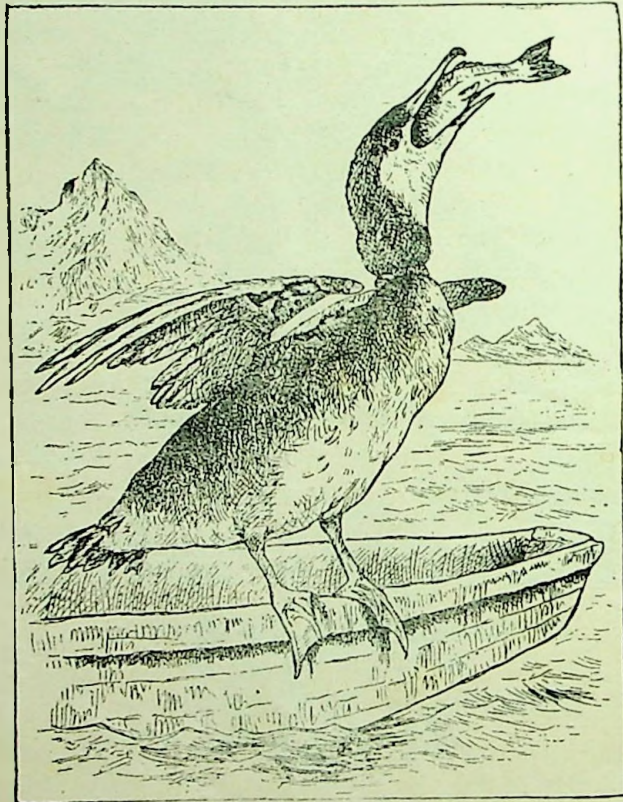
*Е, добръ дошли по нази,
Гости намъ полезни,
Отъ кога ви чакамъ ази,
Птиченца любезни!*

Ц. Калчевъ.

Морски врани.

Морскитѣ врани сѣж отъ рода на воднитѣ птици. Тѣ сѣж на гледѣ грозни, защото краката имѣ сѣж къси, а главата сплесната.

Споредѣ голѣмината си морскитѣ врани биватѣ нѣколко вида: едни ставатѣ колкото наши-

тѣ гжски, а други по-голѣми или по-малки отѣ тѣхѣ. Цвѣтътъ на перушината имѣ е сивочерѣ, затова мжчно се различаватѣ отѣ гарванитѣ; отѣ това сѣж получили и името си *морски врани*.

Морскитѣ врани ги има по всичкитѣ страни на земното кълбо; тѣ живѣятъ само покрай брѣговетѣ на моретата и въ широкитѣ рѣжави на голѣмитѣ рѣки. Тѣзи птици сѣ добри и изкустни „*плувачи*.“ Тѣ се гуркатъ въ водата, за да прѣледватъ рибитѣ, съ които се и хранятъ.

Твърдѣ рѣдко се случва да изтърватъ жертвата си. Морскитѣ врани поглѣщатъ своя ловъ винаги съ главата надолу. Ако се случи да уловятъ рибата за опашката или за трупа, тѣ я подхвърлятъ нагорѣ изъ въздуха, за да я погълнатъ съ главата надолу. По нѣкога се минава доста врѣме, до като сполучатъ да я погълнатъ съ главата напредъ.

Морскитѣ врани сѣ много лакоми птици: всѣка една може да изяде по 4 килограма риба на день.

Въ нѣкой страни, като *Китай* и *Япония*, жителитѣ сѣ сполучили да опитомятъ нѣкой отъ морскитѣ врани и сега ги употребяватъ като *ловци на риба*, вмѣсто мрѣжа.

Понеже вранитѣ сѣ много лаксми, то господаритѣ имъ, кога отиватъ за риба, нанизватъ имъ на вратоветѣ по една гумена или вѣжена халка, за да не поглѣщатъ уловената риба. Съ тази халка тѣ могатъ да поглѣщатъ само дребнитѣ риби, които не трѣбватъ на риболовеца.

Ловитбата на риба съ тѣзи врани се извършва така: на рибарската лодка има нѣколко души, отъ които единътъ управлява 12 врани, другиятъ 4. а останалитѣ прибиратъ лова.

Около трупа на всѣка отъ тѣхъ е вързана малка връвъ, която се държи на гърба имъ чрѣзъ единъ клупъ (дрѣжка); съ тази дрѣжка

може лесно да се управляватъ вранитѣ въ време на ловъ.

Като намѣри сгодно мѣсто, първия риболо-

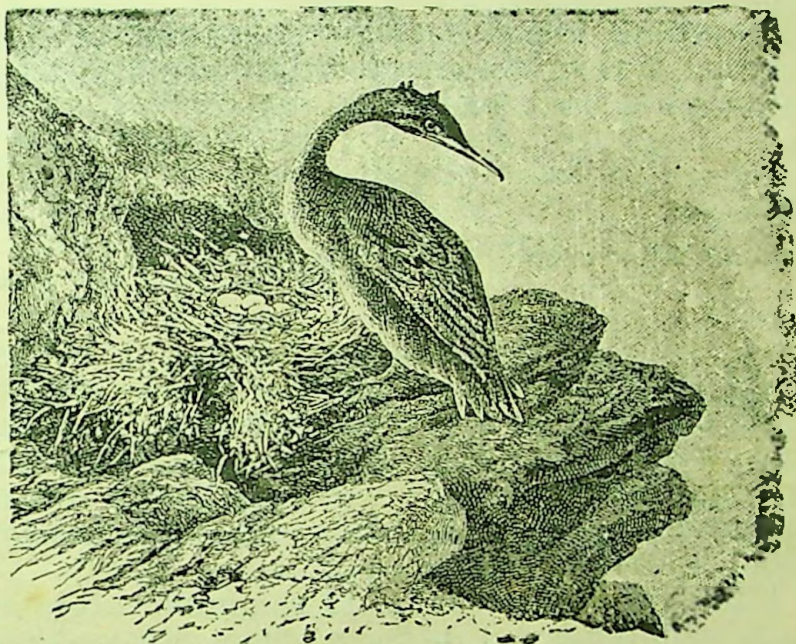

вецъ пуца 12 врани въ морето, една слѣдъ друга, държащъ въ лѣвата си рѣка венчикитѣ връви, които служатъ като юзда на вранитѣ. Единъ

отъ останалитѣ рибари трѣбва да прави единъ особенъ шумъ, за да държи всекога будни и да ги кара на бърза работа.

Този който има 4-тѣ голѣми врани, постѣпва същю тѣй, както и първия съ 12-тѣ.

Щомъ нѣкоя врана улови риба, управителтъ ѝ дръшне *юздата* и тя отива къмъ лодката

да занесе рибата, слѣдъ което пакъ се връща при другитѣ на работа.

Ако се случи голѣма риба, тогава и четиритѣ врани я уловятъ коя за главата, коя за шията или трупата и задружно е занасятъ на господаря си.

Когато се свърши лова, тогава господартъ избира само едрата риба, а дребната дава за хра-

на на вранитѣ. Така се лови риба съ тия птици въ Япония. Китайцитѣ ги пущатъ на свобода, бѣзъ всѣкакви връзки.

Когато сж въ диво състояние, тѣ си правятъ гнѣздата върху скалитѣ, близо до водата и много надалече отъ пѣтищата и населенитѣ мѣста. Гнѣздото имѣ е направено отъ малки клончета, морска трѣва и др.

Морската врана е прѣлетна птица, но пакъ се срѣща прѣзъ всичкитѣ годишни врѣмена по нашитѣ умѣрени страни.

Василка.

Пролѣтъта бѣ настѣпила. На всѣкъдѣ е потѣжнало въ зеленина. Всичко оживено. Приятно е и на полето, и въ гората. Лекъ вѣтрецъ тихо подухва и разнася миризмата отъ нацѣвтелитѣ дрѣвеса и цвѣтя. Колко е весело и хубаво пролѣтно врѣме!

Една утрина Василка, 12 годишно момиченце, съ кошничка въ рѣжа, се запѣти на сѣверъ отъ селото. Тя бѣ облѣчена простичко, както всѣко бѣдно дѣте. Василка имаше чисто, бѣло лице. сиви мили очи и кестенява косица. Главата ѝ бѣ покрита съ бѣло-червена кърпица, която и прѣдаваше още по-милъ и красивъ изгледъ.

Съ очи отправени къмъ политѣ на близката планина, тя бързо, бързо крачеше напредъ. Прѣмина градинитѣ надъ селото и навлѣзе въ ло-

зята. Тя замислено вървеше напредъ и мислеше. гдѣ ще си намѣри цвѣтя. Въ това врѣме нѣкой се обади.

— Василке, кждѣ съ кошничката?

Василка се обърна и видѣ чичовото си Драганово овчарче — Петърча, че пасе овцетѣ си.

— Отивамъ да си набера цвѣте. Знаешъ ли, Петре, гдѣ има повече теменужки?

— Хе-е-е тамъ, Василке, близо до онази полянка. Тамъ има и мензухаръ.

Василка хвърли погледъ къмъ полянката и съ бързи крачки тръгна къмъ това мѣсто.

По лозята е тихо. Тукъ тамъ се виждатъ само нѣкой работници, наведени надъ лозитѣ.

Като наближи до полянката, тя се зарадва и започна тихичко да си пѣе.

Около полянката имаше издигнато мѣсто, обрасло съ храсте. Между тѣзи храсте бѣ пълно съ теменужки. Тѣ издаваха приятна миризма и привличаха Василка съ своитѣ тъмно-сини цвѣтчета. Тя радостно започна да ги бере и туря внимателно въ кошничката си. Слѣдъ малко кошничката се напълни. Намѣри и мензухаръ, който надъ синитѣ теменужки, изглеждаше по жълтъ и блѣщеше като злато.

Слънцето се бѣ издигнало доста на високо и пращаше на всѣкъдѣ топлитѣ си лъчи. Славеичето и косътъ се надпрѣварваха въ пѣснитѣ си и оживяваха цѣлата околностъ.

Василка, съ пълна кошничка цвѣтя, весела и доволна тръгна за у дома си.

На другия день въ близкия градъ К. имаше пазаръ. Между натрупанитѣ жени, които продаваха разни нѣща за ядене, се виждаше едно мо-

миченце. То държеше прѣдъ себе си една кошничка, пълна съ теменужки и мензухарь, навързани на отдѣлни китчици.

Много хора заминваха покрай Василка, ала никой не се спираше. Тя започна да мисли, че не ще може да си продаде цвѣтето. Тѣжко взе да става на Василка. Очитѣ ѝ започнаха да се пълнятъ съ сълзи

Въ това врѣме прѣдъ нея се запрѣ една госпожа, хубаво облѣчена. Тя се вгледа въ нея и я запита:

— Отъ гдѣ си момиченце?

— Отъ село X. — отговори Василка.

— Много хубаво цвѣте имашъ; отъ гдѣ го набра?

— При една полянка, близо до гората, срамежливо отговори Василка.

— И за проданъ ли го донесе?

— За проданъ. Нѣмаме друго що да продаваме! Мама мисли, мисли па ми каза: „Василке, иди набери цвѣте и го занесъ утрѣ въ града на пазаря. Дано се продаде, та съ паритѣ купи солъ и сапунъ“.

— Продаде ли нѣкому?

— Не съмъ, госпожо. Никой не ме е попитвалъ.

— Вземи кошничката си и ела съ мене! Азъ ще купя всичкото цвѣте.

По Василкиното лице блѣсна радостъ, ала радостъ съмнителена . . . Тя като че не вѣрваше това, което ѝ говорише госпожата.

— Истина ти казвамъ, момиченце — повтори тя, като заблѣжи Василкиното съмнѣние. Ще купя цвѣтето ти. Хайде слѣдъ мене!

— Благодаря, — каза Василка, на тръгна слѣдъ нея

Слѣдъ малко Василка се спрѣ прѣдъ единъ дюкянъ, купи за 20 стотинки солъ и за 30 стот. сапунъ. Лицето на Василка сияеше отъ радостъ. още повече като мислѣше, че ще зарадва болната си майка. Купи и едно сивитче, на малкото си братче, и тръгна за село. Изъ пѣтя тя настигна пѣколко жени отъ тѣхното село и си отидоха заедно.

Прѣдъ Великия празникъ.

Разни го, разни го“ . . . крѣщеше тълпата. „Но той е невиненъ!“ . . . развълнувано отговаряше *Пилатъ*.

„Не . . . искаме неговата смъртъ! Той богохулствува . . . Той разврацава народа“ . . .

„Въ нищо Той не е виновенъ! Напраздно искате смъртъта му!

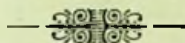
„Разни го, разни го!“ . . . ревше и се заканваше тълпата . . . Всички настояваха прѣдъ Пилата за осъждането на И. Христа.

А *Той* съ смирение и кротостъ на лицето си лепиѣше: „Боже, прости имъ, тѣ не знаятъ какво правятъ!“

Какъвъ великъ примѣръ! Какъвъ урокъ за човѣцитѣ! На грознитѣ рекове отговаряше съ блага усмивка; на голѣмитѣ мъжи — съ кротостъ и смирение.

Великий учителю! Твоя образъ трѣбва всѣ-кога да е прѣдъ насъ; твоитѣ думи постоянно да звучатъ въ нашитѣ уши. Нека всѣки отъ насъ проговори: „Обичайте се единъ други“.

Ежъ и костенурка.

(Народна пѣсенъ)

Тръгнала е костенурка
На оране, на копане,
Впрегнала е два гуцера,
Остена ѝ люта змия.
Понесла си и чорбица
У прѣстена армагица.
Посрѣцналъ я таралезко,
Наежилъ се, разперилъ се,
Излокалъ ѝ чорбицата.
Изтрошилъ ѝ паницата.
Разлюти се костенурка,
Разлюти се и заплака,
Та отиде при кадия,
При кадия — кума лиса,
Плаче, плаче и разправя.
Кума лиса отговаря:
— А бре тарлийо, таралезко,
Що си сторилъ тази бѣда?
Таралезко не продумва.
Кума лиса го наказва
Да жадува, да гладува;
Въ тѣмница го затвори
Цѣли три дни и три ноци.

Записа: Цанко Поповъ.

Въ Софія.

Несъ е празникъ — недѣля. Облѣкохме си новитѣ дрѣхи и излѣзохме. А врѣмето бѣ много приятно. Тази нощъ бѣ падналъ малко дѣждъ и разхлади на всѣкъдѣ.

Улицитѣ пълни съ хора. Ние се качихме на трамвая и трѣгнахме изъ улица „Царь Освобо-

Народното Събрание.

дителъ“. Сжщото название имаше и на трамвая. Минахме покрай двореца и отъ тамъ право на изтокъ. Спрѣхме се прѣдъ едно голѣмо здание. Това е *Народното Събрание*.

Въ училището бѣхме учили какъ се избиратъ народнитѣ прѣдставители и гдѣ засѣдаватъ.

Но сега азъ се радвахъ, че самъ ще видя сградата, гдѣто засѣдаватъ прѣдставителитѣ на българския народъ. Ще видя, гдѣ сѣли два мѣсеца *народнитѣ прѣдстасители* изработватъ законитѣ и се грижатъ за уредбата и напрѣдка на нашето мило отечество.

Зданието е боядисано съ тъмно-жълта боя. На него се вижда държавния гербъ и надписа: — „Съединението прави силата“. То е доста голѣмо и красиво. Ние влѣзохме вжтрѣ. Колко хубаво е наредено! Има столове за депутатитѣ, както въ училището. Министритѣ стоятъ на отдѣлна маса. Отъ горѣ е тронътъ на княза. Той отива въ народ. събрание отъ начало, кога отваря, или когато ще закрива събранието. Също и *прѣседателя* на събранието има отдѣлно мѣсто. На сръдата е *трибуната*, отъ гдѣто говорятъ народнитѣ прѣдставители.

Отъ горѣ има мѣста—ложки, гдѣто стои публиката и слушатъ кога се разисква. Това е залата, а около нея има много стай.

Отъ вѣнъ, прѣдъ народното събрание, има малъкъ площадъ. Въ сръдата на този площадъ, тъкмо сръщу събранието, е въздигнатъ паметникътъ на царя-освободителя *Александъръ II*.

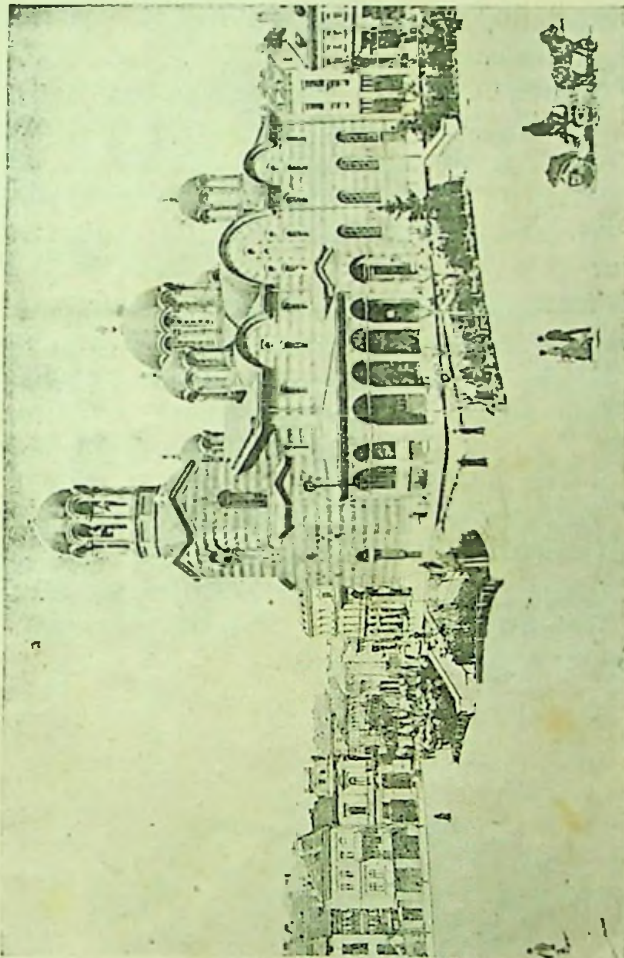
На единъ голѣмъ, хубавъ конь, най-отгорѣ на паметника, стои руския царь *Александъръ II*, който въ 1877 год. обяви война на Турция за освобождението на българитѣ. Въ едната си ръка държи книга, съ която е съобщилъ на народа си, че трѣбва да отидатъ да се биятъ за свободата на единъ поробенъ и измачванъ съ вѣкове народъ — българитѣ.

Коньтъ и царьтъ сж тѣй хубаво и живо изработени, като че сж живи. Царьтъ е отправилъ погледа си тѣкмо къмъ *народното събрание* — святинята на българския народъ.

Отъ прѣдъ на паметника, подъ коня, има една жена съ мечъ въ рѣка. Това ми каза тате, било *богинята на свободата и побѣдата*. Около нея сж наредени *генералитѣ*, които сж вземали участие въ войната — Скобелевъ, Столетовъ,

Гурко, Радецки и пр. Около тѣхъ, въ боенъ редъ, сѣ наредени рускитѣ войници и бѣлгарскитѣ опълченци. А задъ тѣхъ има бѣлгари —

Църквата „Св. Кралъ“

мъже, жени, дѣца — бѣгатъ при руситѣ за спасение. Колко хубаво и внушително е наредено

всичко това! Този паметникъ много ми хареса. Турнатъ е пъкъ на мѣсто. Винаги да си напомниме, че благодарение на царя освободителя, храбростта на рускитѣ войници и българскитѣ опълченци, ние дължимъ свободата си на която днесъ се радваме.

Паметникътъ не е още откритъ. По рано е билъ заграденъ съ дъски. Но сега бурята съборила дъскитѣ и се виждаше цѣлпя.

По на изтокъ отъ народ. събрание се вижда едно много голѣмо здание. Това е *държавната печатница*.

Излѣзохме на друга улица. Качихме се на трамвая и тръгнахме за хотела. Спрѣххме на „Търговска“ улица. Отъ тамъ вървимъ право на западъ. Прѣдъ насъ е единъ голѣмъ площадъ. Въ срѣдата на площада безъ никаква ограда, е църквата „Св. Кралъ“.

Тя е голѣма и съ нѣколко кубета. Влѣзохме, вжтрѣ. На нѣколко мѣста висятъ голѣми, хубави поюлен. Хубавъ е и иконостаса. Разгледахме я, прѣкрѣстихме се и напуснахме божия домъ. Тръгнахме за хотела.

1. Слѣдъ името на единъ занаятчия, ако прибавимъ една сричка, ще получимъ името на една домашна птица, кога мѣти.

Пждпжджкъ.

2.

5	6	7
8	9	10
11	12	13

Размѣстете цифритъ въ долнитъ квадратчета тѣй, че сумата имъ въ всеко направление (отвѣсно и хоризонтално) да е равна на 27.

Ил. А-въ

3.

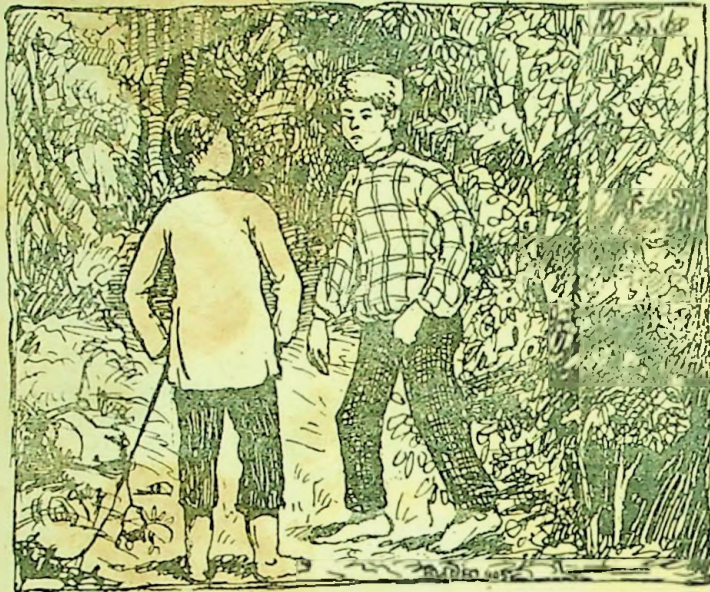
Гатанка

*Мили пѣсни кой ви пѣе
Кой ви люби и обича,
Кой за васъ, дѣца милѣе,
Кой ви сутрина облича?*

*Кой полага трудъ за вази
Ноцемъ кой бди край леглото.
Кой отъ зло, бѣди ви пази
Кой ви мисли вамъ доброто?*

Теменужковъ.

Картина въ картина.

Тѣзи двѣ момчета сѣ изгубили двамата си другари и кучето изъ гората. Намѣрете ги.

Рѣшение на задачитѣ отъ
I книжка :

1. П. Р. Славейковъ 2)

3) Ребусъ : Днешната работа
не оставяй за утрѣ.

4	18	8
14	10	6
12	2	16

Рѣшили: Г. Костадиновъ, М. Дончева учен.
I класъ с. *Мъглишъ*; В. Димитровъ, М. Желѣз-
ковъ, Ив. Сланиковъ. Ив. Димитровъ и М. То-
невъ учен. II кл. с. *Мъглишъ*, Казанлъшка околия;
С. Марковъ уч. IV отдѣл. г. *Русе* и Миле Рачевъ
учен. III отдѣл. гр. *Царибродъ*.

Редактира : Н. Михалевъ.

Върка и Милчо разглеждат книжката съ хубавитѣ картинки